

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **Mike Y. P.**,
bytem xxx,
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2017, č. j. 556/2017-160-SPR/4,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2017, č. j. 556/2017-160-SPR/4, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 29. listopadu 2016, č. j. MHMP 2101047/2016/Buk, jímž byl žalobce ve výroku I. shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“ nebo „zákon“) porušením § 4 písm. c) a § 6 odst. 8 zákona, kterého se měl dopustit dne 16. 4. 2016 v 18:04 hodin tím, že řídil motorové vozidlo registrační značky xxx, v Praze 1 na

Staroměstském náměstí, kam s vozidlem bez povolení vjel do pěší zóny označené dopravní značkou IZ 6a „Pěší zóna“, s dodatkovou tabulkou „dopravní obsluha mimo taxi 06-09 20-22, vozidla se souhlasem MČ Praha 1“, kde zastavil před domem č. xxx, a následně byl kontrolován hlídkou Městské policie hl. m. Prahy; na výzvu strážníka městské policie nepředložil řidičský průkaz,

ve výroku II. – V. shledán vinným z opakovaného spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) zákona, kterého se měl dopustit dne 27. 4. 2016 tím, že řídil výše uvedené motorové vozidlo, v Praze 1 na ulici 28. října, kde s vozidlem bez povolení zastavil a ponechal stát, u domu č. xxx, v rozporu s dopravní značkou IZ 6a „Pěší zóna“, mimo vyhrazené parkoviště, což bylo zjištěno v 22:15 hodin hlídkou Městské policie hl. m. Prahy, dne 4. 5. 2016, řídil uvedené motorové vozidlo v Praze 1 na Staroměstském náměstí, kde s vozidlem bez povolení zastavil a ponechal stát, naproti domu č. xxx, v rozporu s dopravní značkou IZ 6a „Pěší zóna“, s dodatkovou tabulkou „dopravní obsluha mimo taxi 06-09 20-22, vozidla se souhlasem MČ Praha 1“, což bylo zjištěno v 22:24 hodin hlídkou Městské policie hl. m. Prahy, dne 6. 5. 2016 v 21:47 hodin, řídil totéž motorové vozidlo v Praze 1 po ulici Václavské náměstí, ve směru jízdy k ulici Na Příkopě, v rozporu s dopravní značkou IZ 6a „Pěší zóna“, s dodatkovou tabulkou „MHD, jízdní kolo, vozidla IZS, vozidla se souhlasem MČ Praha 1“, proto byl u domu č. xxx zastaven a kontrolován hlídkou Městské policie hl. m. Prahy, na místě nepředložil žádné povolení, které by mu umožňovalo vjezd do této označené pěší zóny, dne 10. 5. 2016 v 14:51 hodin, řídil totéž, motorové vozidlo v Praze 1 po ulici Václavské náměstí, v rozporu s dopravní značkou IZ 6a „Pěší zóna“, s dodatkovou tabulkou „MHD, jízdní kolo, vozidla IZS, vozidla se souhlasem MČ Praha 1“, proto byl u domu č. xxx zastaven a kontrolován hlídkou Městské policie hl. m. Prahy, na místě nepředložil žádné povolení, které by mu umožňovalo vjezd do této označené pěší zóny.

ve výroku VI. shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) a § 53 odst. 2 zákona, kterého se měl dopustit dne 6. 6. 2016 v době mezi 00:00 hodin a 00:10 hodin tím, že řídil totéž motorové vozidlo v Praze 5 po ulici Plzeňská, ve směru jízdy k ulici Lidická, v rozporu s dopravními značkami B11 „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“, s dodatkovými tabulkami „Mimo bus, H a M a jízdní kola“, „Mimo zásobování ABC 22.00-05.00 hod., a vozidla IZS“ (u domu č. 5), a B 2 „zákaz vjezdu všech vozidel“, s dodatkovou tabulkou „Mimo vozidla IZS, MHD a jízdní kola v obou směrech“ (u domu č. xxx), na křižovatce ulic Plzeňská – Lidická byl zastaven strážníkem Městské policie hl. m. Prahy, byl vyzván k odstavení vozidla v ulici Štefánikova u domu č. xxx, k provedení silniční kontroly, avšak v rozporu s pokyny policisty s vozidlem zastavil na chodníku v ulici Štefánikova u domu č. xxx,

ve výroku VII. shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) zákona, kterého se měl dopustit dne 13. 6. 2016 tím, že řídil totéž motorové vozidlo v Praze 1 na Staroměstském náměstí, kde s vozidlem zastavil a ponechal stát na označené pěší zóně, v rozporu s dopravní značkou IZ 6a „Pěší zóna“, s dodatkovou tabulkou „dopravní obsluha mimo taxi 06-09 20-22, vozidla se souhlasem MČ Praha 1“, což bylo zjištěno v 23:16 hodin hlídkou Městské policie hl. m. Prahy,

ve výroku VIII. shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) zákona, kterého se měl dopustit dne 17. 6. 2016 v 13:06 hodin tím, že řídil totéž motorové vozidlo v Praze 1 po ulici Václavské náměstí, v rozporu s dopravní značkou IZ 6a „Pěší zóna“, s dodatkovou tabulkou „zásobování 05-10 hodin, jízdní kola, IZS, taxi, vozidla se souhlasem MČ Praha 1“, následně s vozidlem zastavil a stál u domu č. xxx, na vyhrazeném parkovišti pro vozidla Policie České republiky, z uvedeného důvodu byl kontrolován hlídkou Městské policie hl. m. Prahy, na místě silniční kontroly nepředložil žádné povolení, které by mu umožňovalo vjezd do této označené pěší zóny,

ve výroku IX. shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením § 13 odst. 2 zákona, kterého se měl dopustit dne 22. 6. 2016 v

16:25 hodin tím, že řídil motorové vozidlo v Praze 1 po ulici 17. listopadu, ve směru jízdy k Náměstí Jana Palacha, po tramvajovém pásu, přičemž byl z uvedeného důvodu na křižovatce ulic Křížovnická – Veleslavínova zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, ve výroku X. shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a § 125c odst. 1 písm. d), písm. f) bodu 5 zákona porušením § 4 písm. c), § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 7 písm. a) zákona, kterého se měl dopustit dne 31. 7. 2016 v 01:49 hodin tím, že řídil motorové vozidlo registrační značky 3SF 9547, v Praze 1 po ulici Jindřišská, ve směru jízdy od Václavského náměstí, tedy od úseku pozemní komunikace, který je označen dopravní značkou IZ 6a „Pěší zóna“. Z uvedeného důvodu se hlídka Městské policie hl. m. Prahy snažila vozidlo zastavit, za užití výstražného zvukového a světelného znamení a nápisu „Stop“, avšak řidič na toto nereagoval a pokračoval v jízdě dále ulicemi Panská a Na Příkopě, přičemž byl v ulici Na Příkopě, u domu č. xxx, zastaven a kontrolován hlídkou Městské policie hl. m. Prahy, při kontrole byl strážníkem městské policie vyzván, aby se podrobil orientačnímu vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, což odmítl. V 02:05 hodin se na místo silniční kontroly dostavila hlídka Policie České republiky, přičemž řidič byl znovu policistou vyzván, aby se podrobil orientačnímu vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, což odmítl, při kontrole bylo dále zjištěno, že u sebe nemá řidičský průkaz. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 25 000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

2. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
3. Soud nejdříve posoudil námitku zániku odpovědnosti za přestupky z důvodu uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí o vině a trestu. Ke shodné námitce právního zástupce žalobce vycházející z výkladu přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb. se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku č. j. 3 As 278/2016 - 39, dle kterého: *z části první článku II. bodu 3 přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon o přestupcích a o Rejstříku trestů, totiž vyplývá, že ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. od 1. 10. 2015) o přerušení běhu lhůty zahájením řízení, se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Třetí senát tedy dospěl k závěru, že novelizované znění § 20 zákona o přestupcích se použije již ode dne 1. 10. 2015, nikoliv teprve 1. 10. 2016, jak dovozuje stěžovatel* (shodně rozsudky NSS č. j. 7 As 87/2018 - 34, č. j. 5 As 110/2019 - 32). V nyní projednávané věci žalobce nevznesl žádné námítky, na jejichž základě by bylo možné se od uvedeného výkladu odchýlit.
4. Žalobce se přestupků dopustil v období od 16. 4. 2016 do 31. 7. 2016, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 22. 8. 2017. Podle § 112 odst. 1 věty druhé zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, se odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Zákon o odpovědnosti za přestupky nabyl účinnosti 1. 7. 2017 (§ 114 citovaného zákona). S ohledem na § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je nutno posoudit odpovědnost žalobce za přestupek podle dosavadních zákonů. Nová právní úprava v zákoně o odpovědnosti za přestupky není pro žalobce příznivější, neboť stanoví pro případ přerušení promlčecí doby zánik odpovědnosti za přestupek ve lhůtě nejpozději tří let od jeho spáchání (§ 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky), zatímco v případě přestupkového zákona je tato lhůta dvouletá (§ 20 odst. 3 přestupkového zákona).
5. Ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění od 1. 10. 2015 stanoví, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie. Běh

lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením. Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky. Do běhu lhůty podle odstavců 1 až 3 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.

6. Řízení o přestupcích žalobce bylo zahájeno dne 26. 8. 2016, rozhodnutí správního I. stupně bylo vydáno dne 29. 11. 2016, o odvolání žalobce bylo rozhodnuto dne 22. 8. 2017. Se zřetelem ke spáchání přestupků od 16. 4. 2016 do 31. 7. 2016 k marnému uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí o vině žalobce nedošlo.
7. Žalobce podal žalobu dne 29. 8. 2017. Podáním ze dne 9. 8. 2018 žalobce namítl podjatost žalovaného i správního orgánu I. stupně na základě porušení práva žalobce na informační sebeurčení ve spojení s porušením „práva na mlčenlivost úředníka“, jestliže bylo na internetu zveřejněno napadené rozhodnutí žalovaného. K tomu žalobce předložil odložení jeho podnětu Úřadem pro ochranu osobních údajů ze dne 14. 3. 2018. Soud má za to, že nelze zcela vyloučit řádné uplatnění žalobního bodu po uplynutí 2 měsíční lhůty k podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. v důsledku nové skutečnosti, aniž by však byla tato lhůta zcela vyloučena. Pokud se žalobce v průběhu soudního řízení dozví o nové skutečnosti takové povahy, že lze připustit řádné rozšíření žaloby, musí tak učinit do 2 měsíců od chvíle, kdy se o ní dozvěděl. V dané věci žalobce v žalobě podané v zákonné lhůtě nenamítl námitku podjatosti a nově ji namítl více jak po 2 měsících od okolnosti, ze které dovozuje podjatost správních orgánů, tedy od jeho znalosti zveřejnění rozhodnutí žalovaného. Pokud bylo o podnětu žalobce rozhodnuto dne 14. 3. 2018, tak nejpozději v tento den o zveřejnění věděl, tudíž novou žalobní námitku podjatosti uplatnil pozdě tak či onak, proto není způsobila přezkumu soudem.
8. Žalobce namítl vadu řízení spočívající v konání jednání správního orgánu I. stupně dne 21. 9. 2016 v nepřítomnosti žalobce, resp. jeho zmocněnce, ačkoliv se řádně a včas omluvil. Ze správního spisu vyplývá, že dne 8. 9. 2016 byl žalobce vyrozuměn o nařízení jednání na 21. 9. 2016 za účelem výslechu strážníků a policisty. Dne 19. 9. 2016 požádal žalobce prostřednictvím nově zmocněného Petra K. o odročení jednání z důvodu pobytu zmocněnce v USA od 4. 9. 2016 do 2. 10. 2016. Jakkoli zmocněnec žalobce prokázal existenci překážky jeho účasti při jednání (pobyt v USA), soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů o nikoli včasné omluvě z jednání. Žalobce zcela pomíjí, že o datu jednání byl vyrozuměn dne 8. 9. Toho dne měl být jeho zmocněnec již v zahraničí, tudíž si žalobce musel být vědom dané překážky a měl správní orgán o této překážce bezodkladně informovat. Tvrzený okamžik zmocnění Petra K. je irelevantní (5. 8. 2016, tedy dříve než byl vůči žalobci učiněn první úkon ve správním řízení, oznámení o zahájení řízení a předvolání je ze dne 26. 8. 2016), rozhodný je den vyrozumění žalobce o nařízeném jednání, jestliže do té doby žalobce správnímu orgánu neprokázal, že je v řízení zastoupen. Žalobce v odvolání namítl, že jeho zmocněnec se o jednání dozvěděl až 15. 9. 2016, kdy je nutné přihlédnout možnostem telefonické komunikace a dovolené na zotavenou zmocněnce v národních parcích, ve kterých není přístup k internetu. Jakkoli nelze vyloučit, že zmocněnec žalobce si půjčil vozidlo Ford F-150 za 50 000 Kč, aby při cestě z Los Angeles do Las Vegas (zde soud poukazuje na určitý rozpor data a místa vrácení vozidla s datem a místem odletu zmocněnce z USA) se zotavoval v podmínkách absence jakéhokoliv elektronického spojení se světem v Údolí smrti nebo jiné datově nehostinné krajině ve stínu sekvojovců obrovským v pohoří Sierra Nevada, přesto bylo zcela na žalobci, aby včas vyhodnotil nedostupnost jeho zmocněnce a procesně konal. Z níže uvedeného rozhovoru na www.extra.cz se zřetelem k správní judikatuře velmi často obsahující osobu Petra K. je zjevné, že jednání žalobce s jeho zmocněncem je natolik v lidské i podnikatelské shodě, že případně tvrzená zoufalá situace čerstvě zletilého žalobce marně hledajícího svého zmocněnce neodpovídá skutečnému stavu, naopak žalobce velmi dobře

věděl o „dovolené na zotavenou“ svého zmocněnce. Pokud žalobce (úkony zmocněnce jsou úkony zmocnitele) požádá o odročení jednání z důvodu okolnosti mu známé 11 dnů, a to 2 dny před nařízením jednání, nejedná se o včasnou, a tudíž i řádnou omluvu, zejména pokud na jednání měl být proveden výslech mnoha svědků. Včasností žádosti o odročení jednání se rozumí, že omluva musí být učiněna bezodkladně poté, co se obviněný dozví o závažné překážce, která mu znemožní zúčastnit se jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 36/2010 – 58). Správní orgán I. stupně dne 21. 9. 2016 provedl výslech svědků při jednání v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť žalobce, ač byl řádně předvolán, se k projednání nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. K výtce žalobce o nevyrozumění o zamítnutí jeho žádosti o odročení soud uvádí, že je primárně na účastníkovi, který učiní takto jednoznačně pozdní žádost o odročení, aby minimalizoval mu vzniklou újmu (např. nic nebránilo žalobci osobně zjistit procesní stav). Zároveň žalobce nijak netvrdí, jaká újma mu měla v důsledku jeho nepřítomnosti při jednání dne 21. 9. 2016 vzniknout, nijak nesporně obsah výpovědi svědků, zároveň mohl následně kdykoliv nahlédnout do spisu a osobně se seznámit s podklady. I kdyby soud shledal vadu v postupu správního orgánu I. stupně (a tu v rozsahu jednání v nepřítomnosti žalobce a nevyrozumění o nevyhovění žádosti o odročení jednání neshledal), tvrzenou vadou žalobci nevznikla újma na jeho právech v takovém rozsahu, aby vedla k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

9. Žalobci byla za spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. k) a dle § 125c odst. 1 písm. d), f) bod 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 25 000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců podle § 125c odst. 5 písm. a), odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně v souladu s absorpční zásadou žalobci uložil trest v zákonné sazbě za přestupek nejpřísněji trestný (§ 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, a to v nejnižší možné sazbě, jestliže dle § 125c odst. 1 písm. d), f) bod 5 zákona o silničním provozu lze za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu uložit pokutu od 25 000 Kč do 50 000 Kč a zákaz činnosti od 1 roku do 2 let (§ 125c odst. 1 písm. d), f) bod 5 zákona o silničním provozu). Pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí je rozhodné určení viny za spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, neboť za ostatní přestupky nebylo přípustné uložit pokutu ve výši 25 000,- Kč a zákaz činnosti. Naopak je zcela nerozhodná jakákoliv nezákonnost v rozsahu viny za ostatní přestupky dle § 125c odst. 1 písm. k) a dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, neboť s ohledem na uložený nejnižší možný trest za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu by v případě nezákonnosti těchto jiných přestupků a zákonnosti viny za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu žalobou napadené rozhodnutí obstálo, jelikož by daný trest bylo možné žalobci uložit i bez prokázání viny ostatních přestupků dle § 125c odst. 1 písm. k) a dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu. Proto soud upřel svou pozornost na posouzení zákonnosti o vině žalobce za spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
10. Dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.* Dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu *je řidič povinen se podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu7) ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.* Dle poznámky pod čarou v zákoně o silničním předpisu je tímto zvláštním právním předpisem zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 225/2006 Sb. (který byl zrušen zákonem č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, který obsahuje obdobnou úpravu, viz. § 20 tohoto zákona – poznámka soudu).

11. Podle § 16 odst. 1 – 5 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů :

(1) *Osoba, která vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, nesmí požívat alkoholické nápoje nebo užívat jiné návykové látky při výkonu této činnosti nebo před jejím vykonáváním.*

(2) *Orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.*

(3) *Orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah jiné návykové látky než alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem jiné návykové látky, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s užitím jiné návykové látky.*

4) *Vyzvat osobu podle odstavců 1 až 3 ke splnění povinnosti podrobit se vyšetření podle odstavce 2 a 3 je oprávněn příslušník Policie České republiky, příslušník Vojenské policie, příslušník Vězeňské služby České republiky, zaměstnavatel, její ošetřující lékař, strážník obecní policie nebo osoby pověřené kontrolou osob, které vykonávají činnost, při níž by mohly ohrozit život nebo zdraví svoje anebo dalších osob nebo poškodit majetek.*

(5) *Orientační vyšetření provádí útvar Policie České republiky, útvar Vojenské policie, Vězeňská služba České republiky, osoba pověřená kontrolou osob, které vykonávají činnost, při níž by mohly ohrozit život anebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, zaměstnavatel, ošetřující lékař nebo obecní policie. Odborné lékařské vyšetření provádí poskytovatel zdravotních služeb k tomu odborně a provozně způsobilý. Odmítne-li osoba podle odstavců 1 až 3 vyšetření podle odstavců 2 a 3, hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.*

12. Žalobce v žalobě uvádí, že již ve správním řízení namítl, že „sice byl vyzván ke podrobení se vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, a to konkrétně k tzv. „dechové zkoušce“. Namíтал avšak, že nebyl poučen o právu nahradit dechovou zkoušku odběrem biologického materiálu, existují-li k tomu zdravotní důvody, jakož i nebyl poučen o následcích odmítnutí dechové zkoušky. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že obecně zasahující orgán poučovací povinnost má, avšak s ohledem na osobní poměry žalobce nebylo poučení potřebné, neboť žalobce je veřejně známou osobou, která ve svých veřejnosti přístupných videích uvádí, že je provozovatelem společnosti poskytující pojištění proti pokutám za dopravní přestupky s tím, že jejich úspěšnost při správních řízeních je obrovská, tudíž je osobou přestupkové problematiky znalou. Proto si byl zcela jistě vědom svých práv a povinností. Žalobce popírá, že by byl osobou práva znalou. Žalobce disponuje toliko základním vzděláním, v době spáchání přestupku byl starý 19 let. Tvzení, že by žalobce provozoval společnost poskytující pojištění proti pokutám, je nepravdivé. Žalovaný ani netvrdí, jakou konkrétní společnost žalobce provozuje, a z veřejného registru (obchodního rejstříku) se nepodává, že by žalobce byl na jakékoli společnosti účasten. I kdyby žalobce provozoval společnost, která zastupuje řidiče, neznamená to, že sám je práva znalý. Jde o obdobné tvrzení, jako tvrdit, že manažer úklidové společnosti, zaměstnávající 300 uklízeček, se musí vyznat v čistících prostředcích, nebo že majitel soukromé nemocnice disponuje znalostmi v oboru neurochirurgie. Právní znalosti žalobce jsou tristní, je prakticky vyloučeno, aby osoba, která „nezvládne“ dostudovat střední školu, měla údajně perfektní znalosti práva, takové, jaké mají osoby disponující s vysokoškolským vzděláním v oboru právo. Žalobce nebyl ke provedení dechové zkoušky řádně vyzván, když nebyl poučen o následcích odmítnutí dechové zkoušky, a když nebyl poučen o tom, že dechovou zkoušku lze nahradit odběrem biologického materiálu. Výtka, která není řádná, nemůže zavazovat a žalobce nemůže být za její nerespektování potrestán. Kdyby žalobce věděl, že v případě odeprání dechové zkoušky může být sankcionován, neodmítl by se podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Pokud by žalobce věděl, že dechová zkouška, které se nemohl podrobit ze zdravotních důvodů, může být nahrazena odběrem biologického materiálu, s odběrem biologického materiálu by souhlasil. Žalobci však nebyla nabídnuta možnost nechat si odebrat biologický materiál, ani nebyl poučen o tom, za jakých okolností může o odběr biologického

materiálu sám žádat. Stran skutkových zjištění nepaduje mezi žalobcem a žalovaným sporu. Žalovaný nerozporuje, že žalobce nebyl poučen o následcích odmítnutí dechové zkoušky a že nebyl poučen o možnosti nabrát dechovou zkoušku odběrem biologického materiálu. Žalobce a žalovaný se tak neshodují toliko v aplikaci práva na zjištěný skutkový stav, totiž v právní otázce, zda bylo povinností policistů poučit žalobce o následcích odmítnutí dechové zkoušky a o právu podrobit se odběru biologického materiálu a za jakých okolností, jakož i zda výzva k dechové zkoušce, prostá těchto poučení, zavazuje. Posouzení tohoto žalobního bodu tak závisí na tom, jak zdejší soud odpoví právní otázku, zda zavazuje jen výzva k podrobení se dechové zkoušce, spojená s řádným poučením o následcích odmítnutí zkoušky a s řádným poučením o právu podstoupit odběr biologického materiálu a za jakých okolností. Žalobce přitom zastává názor, že výzva prostá řádného poučení o shora uvedených skutečnostech nemohla žalobce zavazovat.“

13. Žalovaný k námitce nedostatečného poučení v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce „*vykládá poučovací povinnost příliš extenzivně. Obecně je možné konstatovat, že zasahující orgán poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je – li to vzhledem k poměrům a znalostem osoby potřebné, a jeho absence je vadou, která může způsobovat nezákonnost rozhodnutí. V tomto konkrétním případě je však nutno uvést, že odvolatel je veřejně známou osobou, která ve svých veřejnosti přístupných videích uvádí, že je provozovatelem společnosti poskytující „pojištění“ proti pokutám za dopravní přestupky s tím, že jejich úspěšnost při správních řízeních je obrovská, tudíž je osobou přestupkové problematiky znalou. Odvolatel si byl zcela jistě vědom svých práv a povinností. Stále platí zásada ignorantia legis non excusat. Tudíž nedostatečné poučení je vadou, avšak v tomto případě s přihlédnutím k osobě a znalostem odvolatele, nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí.“*
14. K prokázání znalostí žalobce a jeho provozování společnosti pojištění proti pokutám žalovaný navrhl jako důkaz konkrétní odkazy na videa žalobce na xxx. V průběhu soudního řízení byl kanál žalobce na YouTube zrušen pro porušení pravidel YouTube a jeho příspěvky smazány, proto nebylo možné provést navržené důkazy. Žalovaný při jednání navrhl důkaz rozhovorem se žalobcem zveřejněného dne 19. 4. 2017 (xxx xxx xxx), který soud jako důkaz provedl při jednání. Z rozhovoru je patrné, že žalobce je dostatečně zorientovaný v oblasti přestupků v dopravě a že je propojen s tzv. pojištěním proti pokutám. V rozhovoru označuje svého zmocněnce Petra K. jako kolegu v rámci projektu zastupování řidičů ve správním řízení řízení. Rozhovor se žalobcem prokazuje, že tvrzení žaloby o neznalosti žalobce v oblasti přestupku v silniční dopravě a absence jeho vazby na „pojištění proti pokutám“ jsou nepravdivé. K námitce o dodatečném vzdělání žalobce po spáchání přestupku, jestliže byl rozhovor zveřejněn cca po roce od spáchání přestupku, lze poukázat na obsah pořizovaného obrazového i zvukového záznamu přestupku odmítnutí dechové zkoušky, ze kterého je patrné, že žalobce byl v oblasti přestupků v dopravě velmi dobře informován bez ohledu na dosažené základní vzdělání i věk již v době odmítnutí dechové zkoušky. Žalobce není pouze marketingovou divizí projektu zastupování řidičů, jak tvrdil v rozhovoru na www.extra.cz, ale je pevnou součástí tohoto perfidního projektu. V rozhovoru se žalobce vyjadřuje k předmětnému odmítnutí podrobit se vyšetření, kdy uvádí, že cca 3 měsíce před tím také odmítl dechovou zkoušku. Z rozhovoru však není zřejmé, zda při předchozím odmítnutí dechové zkoušky byl poučen o povinnosti podrobit se lékařskému vyšetření za účelem zjištění alkoholu v těle.
15. Z obrazového i zvukového záznamu přestupku ze dne 31. 7. 2016 je patrné, že žalobce byl v souladu s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu opakovaně strážníky vyzván, aby se podrobil orientačnímu vyšetření provedené analyzátozem alkoholu v dechu, jestliže sám uvedl, že požil alkoholický nápoj (srovnej usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 2 As 146/2015 – 45). Žalobce se odmítl podrobit dechové zkoušce, neboť dle svého tvrzení požil alkohol po zastavení vozidla a vyšetření přístrojem Dräger dříve než 30 minut po požití alkoholu by bylo v rozporu s návodem přístroje, jelikož může dojít k protržení blány přístroje. Strážníci však i nadále trvali na provedení orientační dechové zkoušky. Žalobce byl poučen o možnosti odmítnout orientační dechovou zkoušku, a pokud tak neučiní, bude na něj nahlíženo jako by byl pod vlivem alkoholu, resp. „bude s ním řešeno v intencích zákona“. Žalobce poučil strážníky o tom, že

elektromagnetické záření jejich vysílačky může ovlivnit měření přístroje Dräger, že není povinen se podrobit dechové zkoušce, neboť je v rozporu se zákonem a návodem přístroje, že strážníci nemají pravomoc kontrolovat zelenou kartu pojištění vozidla a že dle zákona o obecní policii jsou povinni provést úkony k zjištění jeho totožnosti. K poučení strážníka o tom, že věc je předána policii z důvodu podezření přestupku odmítnutí dechové zkoušky, proto se na něj dle zákona hledí jako by požil alkohol, aby případně žalobci uložila zákaz v pokračování další jízdy, žalobce uvedl, že do 1 ‰ jde o přestupek, nikoliv o trestný čin. Ze záznamu zákroku strážníků je zřejmé, že orientace žalobce v oblasti přestupků v silniční dopravě byla na vysoké úrovni.

16. Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba, která odmítne řádnou výzvu oprávněné osoby ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Zákon č. 379/2005 Sb. v § 16 odst. 2 stanoví, že vyšetření zjišťující obsah alkoholu se provede dechovou zkouškou provedenou analyzátozem alkoholu v dechu a v případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření. Z ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. plyne, že přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nespočívá pouze v odmítnutí dechové zkoušky, ale také v odmítnutí odborného lékařského vyšetření za účelem zjištění obsahu alkoholu v těle posuzované osoby. Přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nespočívá v odmítnutí jakékoliv výzvy k vyšetření za účelem zjištění ovlivnění povinné osoby alkoholem, ale pouze odmítnutí výzvy učiněné v souladu nejen se zákonem o silničním provozu, ale i zákonem č. 379/2005 Sb., který určuje podmínky vyšetření a pro případ odmítnutí dechové zkoušky stanoví povinnost provedení lékařského vyšetření. Odmítl-li žalobce z jakéhokoliv důvodu dechovou zkoušku, byl strážník povinen jej vyzvat, aby se podrobil lékařskému vyšetření za účelem zjištění obsahu alkoholu v těle. Takto však vůči žalobci postupováno nebylo. Z obrazového a zvukového záznamu zásahu vůči žalobci vyplývá, že žalobce nebyl vyzván, aby se po odmítnutí dechové zkoušky podrobil lékařskému vyšetření, proto nebyla naplněna skutková podstata přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Zákon č. 379/2005 Sb. nestanoví provedení lékařského vyšetření jako právo povinné osoby na přezkum výsledku dechové zkoušky, ale jako další etapu zjištění přítomnosti alkoholu v těle povinné osoby, pokud odmítne primární vyšetření prostřednictvím dechové zkoušky nebo vzniknou pochybnosti o správnosti výsledků dechové zkoušky (NSS č. j. 2 As 146/2015 – 45). Výzva strážníka (policisty) k podrobení se lékařskému vyšetření po odmítnutí dechové zkoušky je obligatorním předpokladem přestupkové odpovědnosti řidiče podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, proto je nerozhodné, zda žalobci byla známa rozhodná zákonná úprava. I kdyby si byl žalobce vědom toho, že po odmítnutí dechové zkoušky je povinen se podrobit dále lékařskému vyšetření, přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se nedopustil, neboť nebyl k takovému vyšetření vyzván.
17. Znalost právní úpravy přestupcem bude relevantní pouze v rozsahu poučení o následcích odmítnutí podrobit se dechové zkoušce a lékařskému vyšetření. Podle § 16 odst. 5 věta třetí zákona č. 379/2005 Sb. odmítne-li povinná osoba vyšetření na obsah alkoholu v těle (tedy jak vyšetření dechovou zkouškou, tak lékařské vyšetření), hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu. Zákon č. 379/2005 Sb. stanoví vlastní fikci ovlivnění alkoholem v případě odmítnutí vyšetření. Zákon o silničním provozu takovou fikci nezná, jakkoli z hlediska deliktности odmítnutí se podrobit vyšetření a intenzity sankce za „pouhé“ odmítnutí výzvy k zjištění ovlivnění alkoholem je patrné, že zákonodárce reflektoval příčiny odmítnutí vyšetření řidičem – vědomí řidiče, že požil alkohol, přestože ovlivnění řidiče alkoholem nelze prokázat jinak. Oproti např. slovenské právní úpravě je deliktní odpovědnost za odmítnutí podrobit se vyšetření pouze v rovině přestupkové, není-li prokázáno jinak, že řidič je ve stavu vylučujícím způsobilost řízení motorových vozidel v důsledku požití alkoholických nápojů (srovnej § 274 českého trestního zákona a § 289 odst. 2 slovenského trestního zákona, dle kterého se trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dopustí i ten, kdo při výkonu zaměstnání nebo jiné činnosti, při kterých by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, odmítne se

podrobit vyšetření na zjištění návykové látky, která se vykoná dechovou zkouškou nebo orientačním testovacím zařízením nebo se odmítne podrobit lékařskému vyšetření odběrem krve nebo jiného biologického materiálu, zda je ovlivněný návykovou látkou, ačkoli by vyšetření nebylo spojené s nebezpečím pro jeho zdraví). Zákaz řízení po dobu nejméně 1 roku je však zásadním zásahem do práv a obvykle i povinností řidiče, proto je nutný o to více striktní výklad deliktních norem, zde § 5 odst. 1 písm. f) a § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Vzhledem k povaze přestupku a výše sankce je strážník dle § 6 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, povinen poučit řidiče o následcích odmítnutí dechové zkoušky a lékařského vyšetření, tedy že se dopustí přestupku se sankcí zákazu řízení. Paragrafová specifikace přestupku a vymezení sazby trestu zákazu řízení v poučení je žádoucí, nikoli však bezpodmínečná. V posuzované věci byl žalobce nepřesně poučen o tom, že v případě odmítnutí dechové zkoušky se na něj bude pohlížet jako by byl pod vlivem alkoholu, tedy výhradně v intencích zákona č. 379/2005 Sb. Jakkoli žalobce nebyl poučen o následcích odmítnutí dechové zkoušky ve smyslu zákona o silničním provozu, mělo mu být zřejmé, že pokud na něj bude nahlíženo, jako by byl pod vlivem alkoholu, že mu v případě odmítnutí dechové zkoušky hrozí uložení zákazu řízení a měl tak možnost přehodnotit své odmítnutí. Vzhledem k prokázané zásadní orientaci žalobce v právní úpravě zákona o silničním provozu žalobci nejen měly být zřejmé následky odmítnutí dechové zkoušky, ale i byly zřejmé. Účelem poučení řidiče o následcích odmítnutí dechové zkoušky a lékařského vyšetření je, aby řidič při vědomí mu hrozících následcích mohl řádně vyhodnotit, zda využije svého práva odmítnout vyšetření přítomnosti alkoholu v těle, nebo se vyšetření podrobí. Institut takovéto poučovací povinnosti není znakem skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, ale je projevem práva účastníka na spravedlivý proces. Pokud bude prokázáno, že řidič si měl být možných následků odmítnutí vyšetření vědom, absence poučení o spáchání přestupku a s tím spojené sankce zákazu řízení nebude vést k nezákonnosti rozhodnutí o vině a trestu za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Ohledně povinnosti poučení o následcích odmítnutí podrobit se vyšetření na přítomnost alkoholu se Městský soud v Praze neztotožnil se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 146/2015 -54, dle kterého nedbalostní forma zavinění deliktní odpovědnosti za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s povinností účastníka provozu se řídit pravidly provozu na pozemních komunikacích a pokyny policisty (§ 4 písm. b) zákona o silničním provozu) nevyžaduje poučení o následcích odmítnutí vyšetření přítomnosti alkoholu.

18. Jakkoli poučení žalobce o naplnění fikce osoby pod vlivem alkoholu bylo nepřesné, tato vada nezaložila nezákonnost rozhodnutí, neboť žalobce si byl případného následku vědom. Jak výše uvedeno, žalobce byl vyzván v rozporu se zákonem, proto se nedopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Soudní přezkum dle s. ř. s. však není obecným přezkumem zákonnosti napadených rozhodnutí, ve kterém by soud z úřední činnosti nalézal vady řízení nebo nezákonnost rozhodnutí (s výjimkou např. prekluze řízení, relevantní nepřezkoumatelnosti rozhodnutí). Je zcela na žalobci, aby prostřednictvím žalobních námitek vymezil rozsah a míru soudního přezkumu, čímž je soud poté vázán natolik, že napadené rozhodnutí a jemu předcházející proces soud přezkoumá v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
19. Při soudním jednání právní zástupce žalobce namítl, že výzva byla vadná dále z důvodu absence zvolání „jménem zákona“; nebyl dán legitimní důvod pro výzvu, neboť zde nebyly žádné indicie toho, že by žalobce byl pod vlivem alkoholu; nebyla zákonná opora pro zadržení žalobce do příjezdu policie, tudíž i z tohoto důvodu byla opakované výzvy k dechové zkoušce nezákonné; žalobce nebyl řidičem. Dané námítky žalobce uplatnil po lhůtě k podání žaloby, proto jsou nezpůsobivé soudního přezkumu a z téhož důvodu se jimi soud nezabýval. Soud zamítl návrh na výslech žalobce při jednání, neboť skutkový stav pro posouzení žaloby je patrný z obrazového i zvukového záznamu ze dne 31. 6. 2016, výslech žalobce by byl nadbytečný.

20. Namítá-li v žalobě žalobce, že nebyl poučen o právu nahradit dechovou zkoušku odběrem biologického materiálu, existují-li k tomu zdravotní důvody, uplatňuje námitky dle právní úpravy § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 16. 8. 2013, dle kterého součástí skutkové podstaty daného přestupku byla také okolnost absence nebezpečí pro zdraví řidiče spojeného s podstoupením vyšetření. Aplikace § 24c odst. 2 zákona o obecní policii je také vyloučena, neboť jde o zákonnou úpravu účinnou od 1. 1. 2021. Nejen že na delikt ní jednání žalobce ze dne 31. 7. 2016 nelze aplikovat neúčinnou právní úpravu, ale také během zákroku strážníka a správního i soudního řízení žalobce nijak neuvedl, že by mu provedením dechové zkoušky hrozila zdravotní újma, proto je žalobní námitka nedůvodná. Dále žalobce namítá, že nebyl poučen o následcích odmítnutí dechové zkoušky, kdyby žalobce věděl, že v případě odepření dechové zkoušky může být sankcionován, neodmítl by se podrobit dechové zkoušce. Jak výše uvedeno, jakkoli nepřesné poučení o tom, že se na něj v případě odmítnutí dechové zkoušky bude pohlížet, jako by alkohol požil, bylo dostatečné na to, aby si byl žalobce vědom zákonných následků, tedy že bude sankcionován dle zákona o silničním provozu. Ani tato námitka není důvodná.
21. Žalobce také uvádí, že pokud by věděl, že dechová zkouška, které se nemohl podrobit ze zdravotních důvodů, může být nahrazena odběrem biologického materiálu, s odběrem biologického materiálu by souhlasil. Žalobci však nebyla nabídnuta možnost nechat si odebrat biologický materiál, ani nebyl poučen o tom, za jakých okolností může o odběr biologického materiálu sám žádat. Tato námitka je v určitém ohledu nepřehledná, neboť by odpovídala situaci provedení dechové zkoušky a následného zpochybnění výsledku dechové zkoušky, tedy že by se řidič domáhal kvalifikovanějšího jiného vyšetření přítomnosti alkoholu. Pokud by soud danou námitku posoudil striktně dle jejího obsahu se zřetelem ke zvukovému záznamu přestupkového jednání, námitku by pro nedůvodnost zamítl, neboť bylo prokázáno, že znalost žalobce v dané problematice byla dostatečná, byl si jistě vědom forem zjištění ovlivnění alkoholem a strážníkovi nesdělil jakýkoliv zdravotní údaj, který by bránil v provedení dechové zkoušky, proto strážník neměl důvod žalobce v tomto rozsahu poučit. Poměry žalobce tak nevyžadovaly žalobou požadované poučení. Zároveň jak uvedeno v bodě 17 odůvodnění rozsudku, jakkoli je řidič oprávněn odmítnout dechovou zkoušku, aby se následně podrobil lékařskému vyšetření, nelze takový výkon práva řidiče vykládat ve smyslu povinnosti strážníka poučit řidiče o tom, že má volbu způsobu zjištění vlivu alkoholu na něj (srovnej § 67 odst. 1 písm. b) a odst. 4 zákona o Policii České republiky). Řidič je povinen podrobit se dechové zkoušce. Odmítne-li, je povinen se podrobit lékařskému vyšetření. Jakkoli v rovině faktické nelze z pohledu řidiče nalézt rozdíl, z pohledu strážníka odlišnost spočívá v provedení zákroku a s tím souvisejícím obsahem výzvy.
22. Se zřetelem k formulaci žaloby : „*výzva, která není řádná, nemůže zavazovat a žalobce nemůže být za její nerespektování potrestán*“, má soud za to, aniž by nepřipustně překročil rozsah přezkumu vymezený žalobní námitkou, že žalobce směřoval k namítané nezákonnosti výzvy zasahujících strážníků v důsledku absence výzvy se podrobit lékařskému vyšetření. Jelikož žalobce nebyl v souladu s § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření po odmítnutí dechové zkoušky, nebyla naplněna skutková podstata přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, čímž zakládá nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalobce se předmětného přestupku nedopustil. Jelikož rozhodnutí o vině a trestu žalobce za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu má zásadní vliv na výši (formu) trestu, soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost spočívající v nezákonnosti rozhodnutí žalovaného o vině žalobce za spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a věc vrátil žalovanému, aby v novém řízení rozhodl o ostatních přestupcích žalobce, ve kterém se žalovaný mimo jiné vypořádá s obsahem zmocnění Petra K., které je zjevnou procesní pastí.
23. Jsou-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele, může soud výjimečně rozhodnout, že se účastníku náhrada nákladů nepřiznává (§ 60 odst. 7 s. ř. s.). Soudu je známa činnost žalobce

v rámci projektu „pojištění proti pokutám“, který je optikou judikatury správních soudů realizován ve většině případů neúspěšně, přestože jeho účelem je zahltit systém správních orgánů a následně i soudů uplatňováním široké palety žalobních námitek vypjatého formalismu, zcela účelových námitek a mnohdy nepravdivých údajů, který se následně přelévá do další etapy uplatňování nároků za průtahy řízení. Projekt „pojištění proti pokutám“ ve svém důsledku míří na samé základy společensky legitimní regulace silniční dopravy, činnosti správních orgánů i soudů. V rozhovoru na www.extra.cz, který soud k návrhu žalovaného provedl jako důkaz, žalobce uvádí, že prostřednictvím své tvorby na kanálu YouTube vzdělává veřejnost. Lze mít důvodné pochybnosti, že žalobce ve skutečnosti takový mylný názor zastával, ale zcela jistě tak činil nejen za hranicí etiky, ale mnohdy i zákona. Přestože lze takovému jednání poskytnout ochranu zákona, pokud nebyly naplněny zákonné podmínky pro vyslovení viny a trestu, nelze takové počínání pominout při posuzování náhrady nákladů řízení. Žalobou napadené rozhodnutí přímo souvisí se společensky zavržením hodným konáním žalobce spočívajícím v destrukci společenské smlouvy občanů (uživatelů) České republiky ve smyslu přijetí nutnosti respektovat pravidla silničního provozu, a to formou překračující akceptovatelnou formu kritiky či poukazování na případně nesprávnou činnost správních orgánů. Pokud žalobce v rozhovoru uvádí, že video o posuzovaném přestupku mělo na kanálu YouTube 400 tis. shlédnutí, potom nevhodný přesah do většinově nezletilých či nedávno zletilých fanoušků žalobce je zásadní. Ve výše uvedeném jednání žalobce soud shledává důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., proto jinak úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 26. 10. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce